

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 344/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Pochom, Hviezdoslavova 3, Bardejov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 11/2006 a jeho uzneseniami z 9. júla 2009, z 10. novembra 2010, z 26. júla 2011 a z 3. februára 2012,

- postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 243/2009 a jeho uznesením zo 6. októbra 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 179/2010 a jeho uznesením z 28. apríla 2011, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 101/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoPr 6/2012 a jeho uznesením zo 4. apríla 2012 a

- uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 236/2013, 2 Cdo 237/2013, 2 Cdo 238/2013, 2 Cdo 239/2013 z 31. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2014 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Po posúdení obsahu sťažnosti ústavný súd ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv

- postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 11/2006 a jeho uzneseniami z 9. júla 2009, z 10. novembra 2010, z 26. júla 2011 a z 3. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenia okresného súdu“),

- postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 243/2009 a jeho uznesením zo 6. októbra 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 179/2010 a jeho uznesením z 28. apríla 2011, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 101/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoPr 6/2012 a jeho uznesením zo 4. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“) a

- uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 236/2013, 2 Cdo 237/2013, 2 Cdo 238/2013, 2 Cdo 239/2013 z 31. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 C 11/2006-80 z 9. júla 2009 tak, že ho zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Co 243/2009-92 zo 6. októbra 2009 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.

Okresný súd uznesením č. k. 1 C 11/2006-113 z 10. novembra 2010 rozhodol tak, že neustanovil sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov na jeho zastupovanie v konaní o dovolaní. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 8 Co 179/2010-118 z 28. apríla 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd uznesením č. k. 1 C 11/2006-122 z 26. júla 2011 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia doplnil svoje podanie z 3. júna 2011, ktoré označil ako dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 179/2010 z 28. apríla 2011. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 Co 101/2011-128 z 20. decembra 2011 tak, že odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol.

Okresný súd uznesením č. k. 1 C 11/2006-132 z 3. februára 2012 vyzval sťažovateľa, aby si v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zvolil advokáta, ktorý ho bude zastupovať v dovolacom konaní, a aby v uvedenej lehote predložil splnomocnenie udelené tomuto advokátovi. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 CoPr 6/2012-143 zo 4. apríla 2012 tak, že odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 202 ods. 3 písm. l) OSP odmietol.

Proti uvádzaným uzneseniam krajského súdu podal sťažovateľ dovolania, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Cdo 236/2013, 2 Cdo 237/2013, 2 Cdo 238/2013, 2 Cdo 239/2013 z 31. októbra 2013 tak, že dovolania odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na právoplatné a vykonateľné rozhodnutie okresného súdu vo veci „č. k. 4 C 184/89...“, ktorým mu „vzniklo priamo zo zákona /ods. 1/, §-u 61/ – zákonníka práce – na základe jeho výroku právo na pridelenie práce z trvajúceho klasického, či obdobného pracovnoprávneho pomeru alebo vzťahu daného k... štátu...“.

V sťažnosti ďalej uvádza:

«S poukazom na predom moje absolútne nevyvrátiteľné presvedčenie i tvrdenie o tom, že sa k tejto kauze nesprávne a nezodpovedne postavili naše všeobecné súdy na všetkých úrovniach a stupňoch rozhodovania od základného, cez odvolací a nakoniec aj ten najvyšší, a to pokiaľ ide nielen o vecnú stránku, ale aj procesnú s koncovkou v dovolaniach, jasne nielen po skutkovej, ale najmä právnej stránke pochybili! Preto je nemysliteľné a neprípustné, aby súd „po ukončení“ sporu doručil rozsudok vo veci samej účastníkom konania bez toho, aby ho vopred pred nimi verbálne vyhlásil a aby ho takto ako totálne nezákonný a neústavný schválil i odvolací súd a aby sa z toho všetkého hlavne procesne vyzul na 4 x aj náš kasačný a Najvyšší sud SR //!, a to bez toho, aby sa môjho zvoleného advokáta vôbec na niečo pýtal!

... Posledné dovolania som podal výslovne na vady konania podľa §-u 237 OSP lebo iné podať nebolo možné, súc si vedomý toho, že tieto existujú, hoci iba jedna pod písm. f/ tohto §-u a ja som presvedčený, že kasačný súd mi zabránil svojim ich paušálnym odmietnutím v dovolávaní a prístupe k ozajstnej spravodlivosti! Vo svojom uznesení uvádza, že on žiadne vady konania nezistil a ja iba dodávam, že iba preto, lebo to urobiť jednoducho nechcel! Podľa mňa je kdesi chyba, keď v tejto kauze je také množstvo hrubého porušenia práva a súdy to nevidia a všetko je v najlepšom poriadku.

... Po vyjdení rozsudku ESJP v Štrasburgu pod čís.: 32106/96 náš štát v záujme nápravy nežiaduceho stavu a odčinenia dôsledkov z neho vyplývajúcich celkom nič neurobil. /Vid' a konfrontuj moje písomné podanie pre bardejovský súd z 25. 6. 2009 k tomuto č. k. 1 C 11/06/. Z neho totiž implicitne vyplýva tiež to, že napr. absencia kontradiktorkého súdneho procesu alebo aj rovnosť „v zbrani“ ap. sa zmysluplne nedá odstrániť ničím, iba zopakovaním súdneho procesu s týmito požiadavkami Dohovoru, ktoré boli v tomto súdnom konaní pod č. k. 1 C 11/06 suverénne odignorované //!, pretože nikdy k tomu nedošlo a ani nebola zo strany našej justície vyvinutá žiadna snaha v tomto smere.

... Ja mám právo, ako obeť totálneho bezprávia, násilia a diskriminácie vedieť, že kto ma aj z úrovne našich najvyšších súdov v mojich kauzách permanentne knokautuje! Z uznesenia NS z 31. 10. 2013 vyplýva, že o tejto moje právnej veci rozhodoval 3-členný senát, ale mne nie sú vôbec známi 2-ja sudcovia, ktorí to boli a aj na tejto moje skaze sa podieľali. No, aj ten jeden, čo je v ňom ako predseda senátu pomenovaný bol vždy

a aj je vonkoncom neprijateľný, pričom ja som nemal až doposiaľ žiadnu možnosť ani voči jednému vzniesť námietku predpojatosti, ktorá mi zo zákona, ako moje neodňateľné i ústavné právo patrí! Zdôrazňujem, že táto námietka je tu namieste, pretože už za čias dlhodobého nespravodlivého rozhodovania aj o iných početných kauzách, ktoré sa týkali mojej osoby, z úrovne Krajského súdu v Prešove ma tento sudca cieľavedome ničil!

... Niektoré tvrdenia najvyššieho súdu nielenže sú pochybné, ale aj rozporné... na str. 6 v 2. ods. sa uvádza, že pokiaľ ide o §-237 OSP je on povinný na neho vždy prihliadať, a to či už to účastník namieta alebo nie, ale na ďalšej strane, v ods. 2/ mi vo svojom uznesení vytyka to, že pokiaľ ide o tento §-237 OSP a jeho taxatívne pomenované vady, tieto som mu nekonkretizoval, keďže ja som svoje tvrdenie o tom údajne iba paušalizoval!

... V ozajstnom demokratickom a právnom štáte, nemala by byť zaužívaná taká zásada, ako u nás, že kto nemá finančne i čo len na 3-och advokátov a pre insolventnosť sa nemôže s nikým o svoje práva súdiť, kde sa advokát priamo zo zákona na to vyžaduje, pretože aj pre nás platia a musia platiť tak dôležité právne dokumenty, ako sú Listina základných práv... so svojím ústavným zákonom čís. 23/91 Zb. /vid' jej ods. 2/, čl. 37/, ale aj Rezolúcia Valného zhromaždenia OSN z 10. 12. 1948, ktoré naša justícia podľa mojich poznatkov si absolútne nevšíma, už nehovoriac o Dohovore, ktorý je súčasťou nášho právneho poriadku.»

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... základné a ľudské práva... podľa čl. 46 Ústavy SR a ods. 1/ čl. 6 Dohovoru o ich ochrane boli v konaní o dovolaní pred Najvyšším sudom SR jeho uznesením 2 Cdo 236-239/2013 z 31. 10. 2013 v kontinuite s uzneseniami prešovského odvolacieho súdu zo 6. 10. 2009; 28. 4. a 20. 12. 2011 a 4. 4. 2012 označené v ňom a v spojení s rozhodnutiami bardejovského súdu pod 4 C 194/92 a naposledy pod č. k. 1 C 11/06 /uznesenie z 9. 7. 2009/, porušené boli.

... Zrušuje všetky súdne rozhodnutia, ktoré sú uvedené pod bodom 1./...

... Prikazuje zodpovedným právnym subjektom nanovo v tejto veci konať a spravodlivo rozhodnúť.

... Ukladá Najvyššiemu súdu SR spoločne a nerozdielne s odvolacím prešovským a bardejovským súdmi uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to v lehote 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 11/2006 a jeho uzneseniami z 9. júla 2009 a z 10. novembra 2010

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou

ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 11/2006 a jeho uzneseniami z 9. júla 2009 a z 10. novembra 2010 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenia okresného súdu z 9. júla 2009 a z 10. novembra 2010 a postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, pretože ich preskúmal na základe odvolaní sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP krajský súd.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 11/2006 a jeho uzneseniami z 26. júla 2011 a z 3. februára 2012

Jednou zo základných podmienok konania o sťažnosti je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V tejto časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu z 26. júla 2011 a z 3. februára 2012 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Uznesenie z 26. júla 2011 nadobudlo právoplatnosť 5. augusta 2011 a uznesenie z 3. februára 2012 nadobudlo právoplatnosť 13. februára 2012. Sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 27. februára 2014, teda zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd prihliadol tiež na to, že sťažovateľ proti týmto uzneseniam podal odvolania na krajský súd, ktorý tieto odvolania odmietol z dôvodu, že boli podané proti uzneseniam, proti ktorým odvolanie nie je prípustné [§ 218 ods. 1 písm. c) OSP]. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd vecne neprerokoval odvolania sťažovateľa proti týmto uzneseniam okresného súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 243/2009 a jeho uznesením zo 6. októbra 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 179/2010 a jeho uznesením z 28. apríla 2011, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 101/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoPr 6/2012 a jeho uznesením zo 4. apríla 2012

Sťažovateľ v sťažnosti žiada zrušiť napadnuté uznesenia krajského súdu z dôvodu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vo svojej sťažnosti však neuvádza argumentáciu, ktorá by priamo smerovala proti napadnutým uzneseniam krajského súdu, prípadne proti postupu krajského súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne

proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že nedostatok odôvodnenia má významné procesné dôsledky. Je preto základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (IV. ÚS 610/2012).

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje (IV. ÚS 610/2012).

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho v sťažnosti označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili vysloviť takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 610/2012).

Keďže sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 236/2013, 2 Cdo 237/2013, 2 Cdo 238/2013, 2 Cdo 239/2013 z 31. októbra 2013

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým odmietol dovolania sťažovateľa, skúmal prípustnosť týchto dovolaní proti napadnutým uzneseniam krajského súdu, pričom uviedol:

„Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanych veciach odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiam vydaným v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu [§ 239 ods. 1 písm. a) O. s. p.], alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) [§ 239 ods. 1 písm. b) O. s. p.]. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutie na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia

alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sú napadnuté dovolaním nevykazujú znaky niektorého z týchto uznesení, nemožno prípustnosť dovolania žalobcu vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.“

Následne najvyšší súd skúmal, či nie je daný niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 237 OSP, pričom uviedol:

„S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniam podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia... Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

V dovolaní zo dňa 7. 11. 2009 proti uzneseniu odvolacieho súdu zo 6. októbra 2009 č. k. 5 Co 243/2009-92 žalobca namieta zmätočnosť v tom, že žalovaný nemá pasívnu legitímáciu v predmetnom spore.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (viď R 34/1993). Preto tvrdenia žalobcu uvádzané v dovolaní, ktoré sa týkajú pasívnej legitímácie žalovaného sú pre prípustnosť dovolania právne bezvýznamné.

Žalobca v dovolaniach, a to zo dňa 3. 6. 2011 voči uzneseniu odvolacieho súdu zo dňa 28. 4. 2011 č. k. 8 Co 179/2010-118, v dovolaní zo dňa 29. januára 2012 proti uzneseniu odvolacieho súdu zo dňa 20. decembra 2011 č. k. 1 Co 101/2011/128 a v dovolaní zo dňa 27. 4. 2012 proti uzneseniu odvolacieho súdu zo dňa 4. apríla 2012 č. k. 3 CoPr 6/2012-143 zhodne namieta zmätočnosť (§ 237 O. s. p.) bez toho, aby vady konania v jednotlivých rozhodnutiach v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. konkretizoval.

Svoje tvrdenia iba paušalizuje. Ako už bolo hore uvedené, dovolací súd žiadne procesné vady vymenované v písmenách a) až g) § 237 O. s. p. v napadnutých rozhodnutiach ako aj v konaniach, ktoré im predchádzali nezistil.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu voči napadnutým rozhodnutiam odvolacieho súdu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolania žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiam, proti ktorým nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolaní sa nezaoberal napadnutými rozhodnutiami odvolacieho súdu z hľadiska ich vecnej správnosti.“

Ústavný súd zastáva názor, že argumentáciu najvyššieho súdu možno považovať za dostatočnú a presvedčivú. Nemožno teda dospieť k záveru, podľa ktorého by rozhodnutie o odmietnutí dovolaní sťažovateľa proti napadnutým uzneseniam krajského súdu malo byť arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovateľ je iného názoru. Jeho odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Ústavný súd preto zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Najvyšší súd uviedol, že o podaných dovolaniach možno konať iba v prípade splnenia zákonom ustanovených podmienok požadovaných na takéto konanie. Skúmal teda, či tieto podmienky sú splnené. Zistil pritom, že prípustnosť dovolaní sťažovateľa nemožno vyvodiť z § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Následne najvyšší súd s prihliadnutím na § 242 ods. 1 OSP skúmal existenciu niektorej z procesných väd podľa § 237 OSP. V prvom rade konštatoval, že existenciu žiadnej z uvedených procesných väd nezistil. Poukázal tiež na všeobecný charakter dovolacej argumentácie sťažovateľa o zmätočnosti napadnutých uznesení krajského súdu. K námietke sťažovateľa o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu zo 6. októbra 2009 uviedol, že otázka vecnej legitímácie nemá vplyv na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesenie z 31. októbra 2013, ktorým odmietol dovolania sťažovateľa proti napadnutým uzneseniam krajského súdu, nemá znaky arbitrárnosti, t. j. svojvôle, je v súlade s procesnoprávnymi predpismi (napr. § 239 ods. 1 a 2 a § 237 OSP), s tým, že najvyšší súd ako dovolací súd svoje závery primerane odôvodnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 31. októbra 2013. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení OSP – predovšetkým § 239 ods. 1 a 2 a § 237 OSP najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

K námietke sťažovateľa, že nepoznal zloženie senátu dovolacieho súdu, je potrebné uviesť, že sťažovateľ mal možnosť žiadať uvedenú informáciu na dovolacom súde a zistiť zloženie senátu, ktorý prerokúval jeho dovolanie. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali vecnú súvislosť tejto skutočnosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014